

Arrest

nr. 293 893 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 november 2016 werd haar de vluchtelingenstatus toegekend.

1.2. Op 28 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus nadat werd vastgesteld dat verzoekster was teruggekeerd naar Irak van 15 november 2018 tot 25 november 2018. Verzoekster diende een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep bij arrest nr. 233 908 van 12 maart 2020.

1.3. Op 24 april 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 238 954 van 24 juli 2020.

1.4. Op 17 juni 2020 diende verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 19 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest van nr. 252 421 van 9 april 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 4 juni 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 juni 2020 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Verzoeksters beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 262 615 van 19 oktober 2021.

1.6. Op 11 februari 2022 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 11 maart 2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep bij arrest nr. 275 026 van 6 juli 2022.

Op 20 december 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 22 mei 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2021 werd ingediend door:

*A. H., R. A. I. (R.R.: [...])
nationaliteit: Irak
geboren te [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een verblijfstitel (A-kaart) voor. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De verblijfstitel betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :*

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist dat de betrokken vreemdeling beschikt over een *“identiteitsdocument”*.

In artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient te worden begrepen.

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoot. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoot” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De wetgever heeft aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit, maar de vaststelling van de identiteit mag hiertoe niet beperkt zijn. De doelstelling (ratio legis) bestaat er immers in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 20 december 2021 werd door de verzoekende partij een kopie toegevoegd van haar eerder verkregen Belgische verblijfskaart (A-kaart).

In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat dit document (derhalve aan nationale identiteitskaart) werd toegevoegd aan de aanvraag.

De gemachtigde ziet in de bestreden beslissing (stuk 1) evenwel volgende redenen waarom deze verblijfskaart niet kan aanvaard worden als een “identiteitsdocument” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met name:

- doordat “de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn” en;

- “De verblijfstitel betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven”.

5. Vooreerst, blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat deze beslissing rechtstreeks gestoeld is op de omzendbrief van 21 juni 2007 (de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006).

De verwerende partij steunt zich expliciet op punt II C 1-b van deze omzendbrief waarbij het begrip “identiteitsdocument” wordt omschreven als “een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart”. In de bestreden beslissing wordt expliciet naar deze bepaling verwezen en wordt dit als een verplichting beschreven: “de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn” (stuk 1, eigen accentuering), terwijl artikel 9bis Vreemdelingenwet niet nader toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient te worden begrepen (zie hierboven).

De gemachtigde hanteert punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 derhalve als een verplichting (“moet”), hetgeen niet voorzien is in artikel 9bis Vreemdelingenwet. De gemachtigde kent derhalve een reglementaire draagwijdte toe aan punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Omzendbrieven kunnen in principe geen verordenend karakter hebben en bijgevolg ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels creëren (RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

Naar de inhoud van de omzendbrief van 21 juni 2007 dient deze evenwel te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief.

Verordenende omzendbrieven hebben tot doel een dwingende rechtsregel te formuleren die moet worden nageleefd door degenen tot wie de omzendbrief is gericht (RvS 15 oktober 2009, nr. 196.968).

Om verordenend te zijn moet de omzendbrief:

- een nieuwe regel aan de bestaande rechtsorde toevoegen
- de auteur de bedoeling hebben om de richtlijnen die in de omzendbrief vervat zijn verplicht te stellen; - de overheid die de omzendbrief uitvaardigt, heeft de bevoegdheid om degene die de richtlijn moet toepassen te binden;
- tevens beschikt die overheid over de middelen om de handhaving van de richtlijnen af te dwingen.

(RvS 15 oktober 2009, nr. 196.968; RvS 29 oktober 1991, nr. 37.962; RvS 13 januari 1992, nr. 38.479,13; Zie ook K. LEUS, “Omtrent het rechtskarakter en de rechtswaarde van bestuurlijke omzendbrieven: stand van zaken anno 1993”, T.Gem. 1994, 46-64).

Aan deze criteria is voldaan:

- de omzendbrief voegt iets aan de wet toe, aangezien het begrip “identiteitsdocument” wordt gedefinieerd als “een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart”; deze criteria zijn niet in de Vreemdelingenwet of een andere bestaande reglementering voorzien waardoor deze bijgevolg iets toevoegen aan de bestaande reglementering (RvS 5 februari 2009, nr. 190.178).
- de omzendbrief is voldoende abstract en algemeen geformuleerd, aangezien ze betrekking hebben op elke vreemdeling die zich baseert op artikel 9bis Vreemdelingenwet om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.
- de auteur van de omzendbrief heeft de bedoeling om de omzendbrief verbindend te stellen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing; niets wekt de indruk dat het hier om een verblijvende richtlijn gaat.
- de omzendbrief is opgesteld en bekendgemaakt door een overheid die over de bevoegdheid beschikt die het haar mogelijk maakt bij betwisting de naleving van de door haar uitgevaardigde normen af te dwingen.

Gelet op de criteria gehanteerd door de Raad van State dient de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief. De bestreden beslissing is hierop gebaseerd, zoals woordelijk blijkt.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat aan de omzendbrief van 21 juni 2007 waarop de bestreden beslissing is gestoeld, een reglementaire draagwijdte moet worden toegeschreven.

Aan een verordenende omzendbrief worden dezelfde rechtmatigheidseisen gesteld als aan alle verordenende besluiten, zoals onder andere het voorafgaand advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving - behoudens dringende noodzakelijkheid - en de publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Op grond van artikel 3, §1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dient het ontwerp van deze omzendbrief aan de afdeling wetgeving van de Raad van State te moeten worden voorgelegd.

Zulks is niet gebeurd, waardoor de omzendbrief van 21 juni 2007 onwettig is.

De bestreden beslissing heeft zich derhalve ten onrechte gebaseerd op de omzendbrief van 21 juni 2007 om de bestreden beslissing te onderbouwen, waardoor deze eveneens onwettig is.

6. In tweede instantie stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de voorgebrachte A-kaart van verzoekster niet kan worden aanvaard omdat "De verblijfstitel betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven".

Er dient echter te worden vastgesteld dat de Belgische verblijfskaart van verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt, wel degelijk dienstig is om de identiteit van verzoekster vast te stellen overeenkomst artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De A-kaart vormt een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Verzoekster kan aan de hand van deze officiële verblijfskaart, nota bene uitgegeven door de Belgische overheid, worden geïdentificeerd. De verblijfskaart toont aan wie verzoekster is en dat zij (voorheen) het recht had om te verblijven op het Belgische grondgebied. Dit kan slechts enig nut hebben als de identificatie van verzoekster hiermee mogelijk is.

Dit document is afdoende om, overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet, te worden begrepen als een "identiteitsdocument".

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoonst" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit, maar de vaststelling van de identiteit mag hiertoe niet beperkt zijn. De doelstelling (ratio legis) bestaat er immers in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen.

Dit is het geval met de voorgebrachte A-kaart, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt in de bestreden beslissing.

De A-kaart vormt een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Verzoekster kan aan de hand van deze officiële verblijfskaart, nota bene uitgegeven door de Belgische overheid, worden

geïdentificeerd. De verblijfskaart toont aan wie verzoekster is en dat zij (voorheen) het recht had om te verblijven op het Belgische grondgebied. Dit kan slechts enig nut hebben als de identificatie van verzoekster hiermee mogelijk is.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat zij bij deze aanvraag geen kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart heeft gevoegd en er geen geldige motivering is die toelaat haar vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoekster weliswaar een “A-kaart” heeft voorgelegd, doch dat dit document enkel vermeldt dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft (had) om op het Belgische grondgebied te verblijven. Een dergelijk verblijfsdocument houdt de erkenning in dat de titularis ervan het recht heeft (had) om op het Belgisch grondgebied te verblijven maar strekt er niet toe de identiteit van de betrokkene vast te stellen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad wijst er op dat artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in regel dient te beschikken over een identiteitsdocument. Uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde wetsbepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd – en waarnaar verzoekster zelf ook verwijst – blijkt dat de wetgever oordeelde dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk verklaard (kan) worden” (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt toe aan de vreemdeling die een aanvraag indient om, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd om aan te tonen dat hij over het vereiste identiteitsdocument beschikt. Het staat niet ter discussie dat verzoekster om haar identiteit aan te tonen geen geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel overmaakte, doch dat zij wel een A-kaart bij haar aanvraag voegde en dat verweerder motiveerde dat een dergelijk document geen identiteitsdocument is. Verweerder voegde hieraan toe dat in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) wordt uiteengezet dat met een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet, een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel wordt bedoeld.

Verzoekster stelt dat verweerder niet vermocht te verwijzen naar de omzendbrief van 21 juni 2007 om te duiden dat voormelde bijlagen niet als identiteitsdocumenten kunnen worden aanvaard, aangezien deze omzendbrief een verordenend karakter heeft en niet voor advies aan de Raad van State werd overgemaakt, waardoor deze als onwettig moet worden beschouwd. Om te onderbouwen dat voormelde omzendbrief een verordenend karakter heeft stelt verzoekster dat de omzendbrief een criterium toevoegt dat niet in de wet is opgenomen, door het begrip “identiteitsdocument” te definiëren als “een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart”.

Haar standpunt kan echter niet worden gevolgd. De toelichting in de omzendbrief waarnaar zij verwijst is immers niet meer dan een weergave van wat in de reeds aangehaalde voorbereidende werken inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden gelezen. Er kan dus niet worden gesteld dat nieuwe voorwaarden worden opgelegd (cf. RvS 4 februari 2016, nr. 11.788 (c)). De omzendbrief geeft slechts de bedoeling van de wetgever weer. Ook in de omzendbrief zelf wordt overigens, in de voetnoot die aan deze toelichting is gevoegd, het volgende gesteld: *“Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.”*

Verzoeksters grief dat de motieven bestreden beslissing niet op geldige wijze steun vinden in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt dan ook niet bijgetreden.

2.2.3. Waar verzoekster vervolgens betoogt dat de A-kaart wel dienstig is om de identiteit vast te stellen overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, motiveert de bestreden beslissing terecht dat dit niet meer is dan een verblijfstitel die niet met zekerheid de identiteit van verzoekster kan vaststellen. Deze verblijfstitel herneemt niet meer dan de verklaringen van verzoekster sedert haar aankomst op het Belgisch grondgebied aangaande de identiteit die zij zou hebben (cf. RvS 5 oktober 2010, nr. 207.910). Verzoekster toont niet aan dat het anders zou zijn. Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat de verblijfskaart niet toelaat met zekerheid de nationaliteit van de betrokkene vast te stellen, wat van belang is bij de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Het feit dat de verblijfskaart werd afgegeven door de overheid zelf wijzigt niets aan het voorgaande en laat niet toe te oordelen dat de door verzoekster aangebrachte documenten toch als identiteitsdocumenten, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zouden moeten worden beschouwd.

Verzoekster betwist daarnaast niet dat zij met haar uiteenzetting in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat het voor haar onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument, via de bevoegde Iraakse autoriteiten, te verwerven. Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT